

Közösségi Ház v2.0

Még Márton atya idejében merült fel először a közösségi ház építésének gondolata, ehhez első lépésként lebontottuk a régi plébániaépületet, és gyűjtést is rendeztünk. Az építkezés megkezdése azonban egyre csak húzódott, a megálmodott házhoz nem voltak elegek a közösség erőforrásai. Reméljük, most nekirugaszkodhatunk egy kisebb épületnek, mely a plébániával egybeépülve három újabb teremmel bővítené a közösségi tereket. A terveket jóváhagyta már a bíboros úr is, az építkezés tavasszal kezdődhet, jelenleg a kiviteli tervek készítése folyik. Az új épületrész emeletes lesz, a plébánia és a templom közti tisztásra épül majd. A földszintjén egy több részre osztható nagyterem és a mosdók kapnak majd helyet, az emeleten pedig egy imaterem lesz.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com). *Felelős kiadó:* Lak Gábor plébános, *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter; *Honlap:* www.pestszentimre.plebania.hu

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap: 8, 10 és 18 órákor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órákor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órákor

Péntek: 18 órákor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órákor

Minden pénteken: 17 órákor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órákor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órákor szentségimádás

Gyóntatás: A szentségimádások alatt. Vasárnap a szentmisék előtt. Plébánossal való egyeztetéssel egyéb időben is.

A plébániahivatal felfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

A hittanok helyszíne a Plébánia tanács- illetve emeleti terme.

A hittancsoportokhoz az év folyamán később is lehet csatlakozni.

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XIII. évfolyam 7. szám (112.) - 2016. október

Közösségi házat építünk

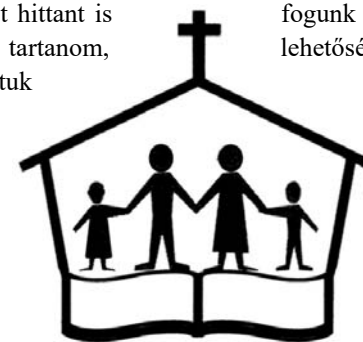
"Három terem mindenre elég kell hogy legyen..." mondtam a klasszikus tévedést idézve; de nem gondoltam, hogy tényleg tévedek... Pedig az elmúlt tanévben kinőttük a közösségi tereinket, főleg a beosztható idő tekintetében. Kedden két hittant is a konyhában kellett tartanom, pénteken nehezen találtuk az esti megosztó imakörre helyszínt, a Fecskék gyermek-kórus tagjai pedig mint a dróton csüngtek a plébánosi irodában. Idén a hittanórák racionalizálásával úgymond sikerült ideiglenesen megoldani a teremkérdést.

A képviselő testülettel közösen úgy döntöttünk, hogy a plébánia épület templom felé eső falához új épületszárnyat építünk, melynek a

földszinten a gerincét 3 egymásba nyitható 47nm-es terem alkotja, ezek hétköznap a kiscsoportok életét szolgálják, ünnepeken egybenyitva az egész közösség számára nyújtanak teret. Az emeleten imaszobát fogunk kialakítani, ahol mindig lehetőség lesz az imádkozásra.

Mindezzel kapcsolatban arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok az építkezésnél segítő munkatársaimért és az egész plébániai közösségért. Az a szomorú és általánosnak mondható tapasztalat,

hogy ahol külső építkezés kezdődik, megreked a belső, lelki építkezés, akár csak annál a hétköznapi oknál fogva is, hogy kevesebb figyelem marad a belső életre. Ezért kérem az imát. *Gábor atya*

Gitár-ünnep a hatoson

Szeptember 25-én különleges vendégei voltak templomunknak. Pipó József az Ars Sacra rendezvénysorozat keretében visszatért hozzánk, hogy koncerten mutassa be **Reményem, boldogságom** című CD-jét, melyet sokan ismerhettek, hiszen elég magas példányszámban fogyott templomunkban. Józsi sok barátot hozott magával, akiknek zömét a Budakalászi Gitáros Kórus és a fertőszéplaki Misericordias Ének- és Zenekar adta, de képviseltette magát a csepeli CSIGA zenekar és más vendégművészek is. Velünk volt Nagy Lajos, az imperfectum vezetője, valamint jómagam is furulyázhattam.

Bő egy héttel a koncertet követően rövid beszélgetésre hívtam a két nagy csapat vezetőjét, hogy megtudhassuk, mit vittek magukkal, illetve betekinthesünk a koncert kulisszatitkaiba. Először Pipó Józsit kerestem meg.

ÖHL: Milyen volt a koncert nektek?

PJ: Nem voltunk igazán összehangolva, jó lett volna többet próbálni együtt, de ne feledjük, hogy ezek a zenészek igen messze élnek egymástól. Ezzel együtt egy szív, egy lélek voltunk, ez a része megvalósult. Jó hangulatot sikerült teremtenünk, talán ez a legfontosabb.

ÖHL: Ezt miből érezted?

PJ: Sokan énekelték velünk a dalokat. Látszik, hogy itt nagyon szeretik ezt a fajta zenét, igény van rá.

ÖHL: Melyik a kedvenc dalod?

PJ: Leginkább **Bened bízom én**. Ez még forrásban van, változhat. Szerkezetileg rendben van, de az arányok még alakulhatnak. Ez idén pünkösdkor született meg, két nap alatt írtam. Nagyon szeretem még az **Ó, irgalom!** címűt is, melyet Kovács András szövegére írtam.

ÖHL: Viszonylag ritkán szól egy gitáros ének az irgalomról.

PJ: Pedig az Isteni Irgalmasság Vasárnapja már 16 éve a naptárunkban szerepel. Talán ezért is kaptam ezt a dalt fentről tavaly húsvétra, mert nem volt elég. Erős mondatok vannak benne. Nagy hatása van arra, aki érti.

ÖHL: Az album dalai mennyi idő alatt születtek meg?

PJ: Hű, várjunk csak... olyan 21 év.

ÖHL: Olyan sok?

történt az elmúlt két hétben. Utána következik a választott téma feldolgozása, a beszélgetés, végül egy kis eszegetés. Egyáltalán nem szabályos hittan, hanem kötetlen együttlét. Azt is tervezzük, hogy időről időre közös hétvégi programokat szervezzünk.

ÖHL: Ez a közösség lesz majd a hittantáborok bázisa.

CSM: Ahhoz, hogy nekivághassunk a táboroknak, előbb ennek a közösségnek kell megerősödni. Az indulás nagyon jó volt, de fel kell töltödnünk ahhoz, hogy vállalkozhassunk a táborok megtartására. Úgy döntöttünk, hogy az őszi-tavaszi minitáborok idén elmaradnak. Ezeket az eseményeket hosszú évek óta ugyanazok az emberek szervezték rengeteg munkával, és nem kaptunk hozzá elég segítséget, inkább csak kritikákat, még ha jó szándékkal mondottakat is. Belefáradtunk, lelkileg kimerültünk, mert nem volt hol feltöltödnünk. Ezért most óvatosnak kell lennünk, nehogy az új ifik is ugyanígy járjanak. Remélem, a plébániai közösség is megérti, hogy előbb erős gyökereket kell eresztenünk, és azokat jól kell táplálnunk, és csak akkor hirdetjük meg újra a táborokat, ha már van egy biztos alap, egy életerős ifista csapat.

ÖHL: A nevetek Nindzsa, ami kissé szokatlan.

CSM: Nincs ennek semmi japán vagy harcias vonatkozása, ez egy játék neve, amit szívesen játszunk. A játékok nagyon fontosak a számunkra, a nyári táborban is az volt a legnagyobb élményünk, hogy egy éjszaka, amikor már a gyerekek aludtak, kimentünk, és a sötétben mi is eljátszottuk azt a zászlófoglalást, amit korábban a gyerekekkel játszottunk. Felszabadult örömet éltünk meg benne.

ÖHL: A mi plébániánkon korábban nem működött ilyen ificsoport, honnan vettétek a mintát arra, hogy hogyan kell egy ilyen megszervezni?

CSM: Andrissal megismertünk néhány hasonló közösséget, vettünk át ötleteket, de jórészt magunk építjük a közösséget, együtt találjuk ki, mit és hogyan kellene csinálnunk. Mi ketten egy hittancsoportba jártunk, együtt voltunk elszáldozók. Akkor voltunk vagy húszan, és abból csak ketten maradtunk. Hol vannak a többiek? Olyan régen láttam őket, hogy már a nevüket sem tudom felidézni. Meg kell tennünk mindent azért, hogy ne tűnjenek el a fiatalok, ne kopjanak ki az egyházból. Remélem, ez az ifis gárda vonzani fog mindenkit. A lányok nagyon jó fejek, de alig van a csoportban egy-két fiú. Most őket gyűjtjük, de persze a lányokat is várjuk szeretettel.

Ifjúsági hittan

Szeptemberben új hittancsoport indult plébániánkon, melybe a két szervező, Csernyus Márton és Surányi András a középiskolás-egyetemista fiatalokat várja. A csoport a hónap minden második és negyedik péntekén találkozik délután 7-től a plébánia emeleti termében. Az alakulásról és a tervekről Csernyus Marcit kérdeztük.

ÖHL: Hogyan született meg bennetek az elhatározás, hogy Andrással vállaltátok az ificsoport szervezését és vezetését?

CSM: Nyáron határoztuk el, a hittantábor után. Amikor a tábor szerveztük, aggódtunk, mert alig voltak ifik, még az is kétséges volt, hogy a tábor egyáltalán meg tudjuk tartani. Sok embert megkerestünk, aztán egyszer csak robbanásszerűen jönni kezdtek az ifik, volt olyan, aki az osztálytársát is beszervezte, és annyian lettünk, mint még soha. Vagy húsz ifi utazott el az általános iskolás gyerekekkel a táborba, ami nagyszerűen sikerült. Az ifik nagyon segítőkészek voltak, meg tudtuk osztani a feladatokat, így mi is nagyon jól éreztük magunkat, jó élményekkel mentünk haza. Andrissal már a táborban beszélgettünk arról, hogy ebből valamit át kellene menteni az évközi időszakra is. Aztán – Gábor atya jóvoltából – a

táborozást egy közös pizzázással zártuk az ifikkel, és ott vetettük fel a folytatás gondolatát, amit mindenki lelkesen fogadott, hiszen nyáron megtapasztalták, milyen egy jó közösség. Augusztus végén leültünk egy „nulladik” alkalomra, ahol megbeszéltük, milyen kereteket adjuk az összejöveteleknek, mikor tartjuk őket, mik legyenek a témák, hogyan legyen felépítve egy-egy alkalom. Abban állapodtunk meg, hogy minden találkozóznak lesz egy felelőse, aki feldolgozza a kiválasztott témát, és vezeti a beszélgetést.

ÖHL: Milyen témákat jártok körül?

CSM: Nagyon széles a paletta. Hatvan felett van a témák száma, amit részben ifik javasoltak, részben mi ajánlottunk Andrissal, és ezek az élet minden területét érintik a tipikus kamaszproblémáktól (mint például a szülővel való kapcsolat) az olyan keményebb kérdésekig, mint a homoszexualitás vagy az abortusz. Fogunk beszélgetni a kegyelem elfogadásáról, vagy arról, hogy mit tegyünk, ha úgy érezzük, hogy eltávolodtunk Istentől. Szeptemberben kétszer találkoztunk, az első alkalom házigazdája Enikő volt, aki a divatról beszélt, a másodiké Ivett, aki a testbeszédéről tartott előadást. A találkozókat mindig azzal kezdjük, hogy megosztjuk egymással, kivel-kivel mi

PJ: Hát bizony! A legelső a *Tégy engem békéd eszközévé* című volt. Akkortájt kértek meg, énekeljem el egy esküvőn a sárga könyvből az ott szereplő azonos című dalt. Az viszont nem tetszett, írtam helyette inkább egy jobbat. A többi dal nagy része azért inkább 2011 és 2015 között született.

ÖHL: Melyik volt az utolsó?

PJ: Az *Örömteli békéd, Isten*. Ez éppenhogy megérkezett a CD befejezésére. Sok mindent felrakhattam volna helyette, de éreztem, hogy ez nagyon fog ide kelleni.

Horváthné Kiss Ritát, a Misericordias vezetőjét Fertőszéplakon értem utol és telefonon faggattam ki.

ÖHL: Hogyan találtatok el Pestszentimrére?

HKR: GPS-szel jöttünk, nem volt nagy ügy. Férjem különben is sokat jár Pestre, ismerős itt. Inkább a távolságot kellett leküzdeni, több mint 200 km-t utaztunk.

ÖHL: És hogy jött az itteni zenélés gondolata?

HKR: Pipié volt az ötlet. Már tavaly is zenélt az Ars Sacrán, gondolta, idén együtt vághatnánk bele. Úgy hallottuk, Pestszentimrén egy nyitott templomi közösség van, szeretik az ilyen zenét, jó lehet a fogadtatás.

ÖHL: Szó mi szó, a délelőtti miséről aznap eléggé elfogytak a hívek, míg este több volt a szokottnál.

HKR: Jó volt végignézni az embereken, akik a padokban ültek, látni a mosolyukat. Erről beszélgettünk is a buszon hazafelé. Ez a nap is olyan volt, ami igazolta, hogy megéri ezt a sok munkát befektetni a zenébe.

ÖHL: Sokat szolgáltok?

HKR: Fertőszéplakon minden héten játszunk a szombat esti misén, gyakran ezen felül a környező falvakba is ellátogatunk. Hetente egy próbánk van és a misék előtt is gyakorlunk.

ÖHL: Misén kívül milyen gyakran zenéltek?

HKR: Csak ritkán. Amire leginkább büszkék vagyunk, az a fertőszéplaki *Örömút*, melyet idén sikerült először bemutatnunk. Ennek ötlete, mint szabadtéri szindarab, egy magyarpolányi látogatás kapcsán fogalmazódott meg, amikor láttam, hogy a falu apraja-nagyja előadja a Passiót. Úgy gondoltam, jó lenne ezt nálunk is megcsinálni, másolni viszont nem akartam.

ÖHL: Passióból örömt. Jó nagy váltás.

HKR: Pedig a kettőt csupán húsvét választja el. Józsi régóta küzdött már hasonlóval, de ő csak egy dalválogatásig jutott el a Via Lucis állomásaira. Egységes, önálló művet viszont nem tudott megalkotni.

ÖHL: Ez után a koncert után ezt nehéz elhinni.

HKR: Józsi inkább zeneszerző, nem szövegíró. Nem talált jó szöveget.

ÖHL: Mi volt hát a megoldás?

HKR: Megkértem régi jó barátomat, Kovács Andrást, aki iskolájának igazgatása mellett író és költő is, írjon szöveget ehhez. Nagy örömmre megtette. Innentől Józsinak már nem jelentett gondot zenét is tenni alá. Ennek az összeállításnak az első dala volt az **Ó, irgalom!**, amit hallhattatok most is. Idén januárban már próbáltunk. Mintegy hatvanfős volt a szereplőgárda, kórusokkal, zenészekkel.

ÖHL: És milyen volt a fogadtatás?

HKR: Az emberek csak jöttek, jöttek, és jöttek. 650-ig számoltuk őket, aztán

már nem. Dermedt csendben figyeltek minket végig. Nagyon sok pozitív visszajelzést kaptunk.

ÖHL: Honnan merítetek ehhez a sok munkához erőt?

HKR: Szívükből jövő énekléssel közelebb hozhatjuk Istent. Rengeteg dallam van a fejekben. Akár örvendezek, akár bánatos vagyok, mindig eszembe jut valamelyik, és ez Krisztushoz visz.

ÖHL: Köszönöm, hogy eljöttetek hozzánk! (*Gergő*)

Ajándék kotta itt:

Szeretnél hasonlót átélteni? Gyere el a Néri Szent Fülöp Zenekar Imre-napi koncertjére, melyre november 6-án kerül sor a gitáros tízes mise után!

Táncoló lélek

Táncoló lélek címmel adott koncertet szeptemberben az Ars Sacra fesztivál keretében templomunkban a Tumbao Akusztik Band. Az együttes két tagja révén is kapcsolódik közösségünkhöz: bögön (és fuvolán, szájharmonikán) Csernyus László játszott, az énekesnő, Soós Mercédesz pedig nem más, mint a

utak. Vannak utak, amelyekre jó rálépni, és vannak utak, amelyeket legszívesebben elkerülne az ember. Vannak utak, amelyek egyedül futnak és vannak utak, amelyek kereszteződnek egymással.

Érdekes találkozás ez számunkra. Alapvetően közösségeink útjai külön futnak, mégis most, itt kereszteződnek egymással. Immár ebben az évben ötödszörré. A januári imahét után, februárban a Házasság hetén találkozhattunk. Húsvét hajnalban együtt ünnepelhettük Krisztus feltámadását, a gyermeknapon együtt kézműveskedtünk gyermekeinkkel. Ma pedig kicsik, nagyok, fiatalok, idősek együtt tölthetik meg a Sportkastélyt, hogy a külön futó utak ismét kereszteződjenek.

De mire is jók a keresztutak? Jók-e egyáltalán valamire? Hiszen egy keresztút mindig választás elé állít? Merre mész tovább?

Keresztút. Keresztez, mégis lehetőségekkel van tele. Mai találkozásunk nem elbizonytalanítani akar, sokkal inkább megerősíteni, merre menjünk tovább! Ebben a lehetőségben benne van választott igénk lényege, középpontja. Lehetőségünk az, hogy egyé legyünk. Most nem az a lényeg ki melyik útról jön, melyik gyülekezet, felekezet hagyományait követi. Most nem az a fontos, hogy mi az, ami esetleg elválaszthat egymástól. Nem azt kell

keresni mennyi különbözőség van közöttünk. Most azt a vágyat, álmodni kell meglátni, véghezvinni, ami Isten vágya, álma rólunk. Egyek legyünk. Úgy ahogyan Jézus és az Atya is egy. Egyé lenni.

Egyé lenni egymással. Egyé lenni Istennel. Egyé lenni, egy út mentén.

Hálát adhatunk, hogy lehetőségünk volt megélni ezt a kereszteződést, ezt az együvé tartozást ma is. Akár a bababörzén, akár az ugráló várban, akár baba dúdolón, akár kézműveskedés közben, akár mezítlábas lépteink nyomában.

Egy út mentén, egyé lenni. Isten álma rólunk, amit mi álmodhatunk tovább. Úgy hogy nem csak itt és most élünk a találkozás lehetőségével, hanem úgy is, hogy tovább adjuk a hírt. Isten útján lehetőség van találkozni, közösségben lenni, erőt meríteni, reménységet gyűjteni, hálát adni.

Tovább adhatjuk a hírt: jó volt itt lenni, jó volt együtt lenni, jó együtt haladni, egy út mentén.

Ámen

is. A házigazdák nagyon kedvesek voltak, az evangélikus lelkész, Csitári Boglárka és munkatársai nagy szeretettel fogadtak bennünket, személyre (korosztályra) szólóan ajánlották a játékokat. Olyan kínálattal érkeztek a szervezők, olyan felkészültek voltak, hogy elő se vettük azokat a játékokat, amiket magunkkal hoztunk. Annyiféle lehetőség van, hogy minden korosztály megtalálja a neki való játékot, még a legkisebbek is, a három és fél éves fiúk is tudott velünk együtt játszani, így óvodás kortól mindenki bátran jöhet. A gyerekek érkehetnek egyedül is, de nagy élmény, ha az egész család együtt tud játszani.

A lelkész azt tervezi, hogy rendszeresen, havonta lesznek hasonló délutánok a cserkészházban, melyek a felnőtteknek a játék mellett egy jó beszélgetést is adhatnak, egy kis eszegetnivalóval, a végén egy közös imával. (Papp Juli)

Egy út mentén

Szeptember 25-én délután ökumenikus családi napot rendeztek a pestszentimrei keresztények a Sportkastélyban. A kicsik kézműveskedhettek, kicsik és nagyok együtt játszhattak a társasjátékokkal, volt élő csocsó, ugrálóvárak, lehetett sakkozni, gyerekruhákat csereberélni, volt dúdoló

a legkisebbeknek, és egy mezítlás ösvényen meg lehetett tapasztani, milyen érzés különféle talajokon járni. Este ökumenikus istentisztelet volt, melyen – az evangélikus, a református és a baptista zenekarok mellett – a mi Néri kórusunk is szerepelt. Az imádságok végén tehetséges gyerekek produkcióit láthattuk, majd tábortűzzel és tűzijátékkal zárult a nap.

A mottó – „Egy út mentén” – a keresztények egységét állította a középpontba, melyre az egyre szekularizálódó világban talán nagyobb szükség van ma, mint valaha. Erről szóltak az evangélikus lelkész, Csitári Boglárka gondolatai is:

„De nem csak értük könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem. Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk, hogy így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” Jn 17, 20-21

Utak. Különböző utak vannak a világban. Vannak egyenes utak, göröngyös utak, kacskaringós utak, sima

Néri kórus egy másik tagjának, Günther Gyözőnek a felesége. A nagyszerű koncert után Csernyus Lacival beszélgettünk.

ÖHL: A koncert a tervezettnél jó fél órával hosszabb lett, mégsem azért ért véget, mert a közönség belefáradt a zenétekbe, a vastaps azt jelezte, hogy szívesen hallgatnánk még benneteket.

CSL: A koncert nagyon jó élmény volt mindannyiunknak, mert hatalmas munkát fektettünk a felkészülésbe, és úgy érezzük, megérte. Nagyon hálás, kedves közönségünk volt, és jó úgy abba hagyni a zenélést, hogy azt érezzük, a közönség még szívesen várna dalokat.

ÖHL: Mesélnél a zenekarról és a repertoárotokról?

CSL: A gitárossal, Kelemen Ferivel közel 35 éve zenélek együtt, volt egy zenekarunk is, mellyel elsősorban rockot, folkot játszottunk, és megzenésített verseket adtunk elő. Aztán amikor ez a zenekar, a Másodállás felbomlott, új tagokat kellett keresnünk, és szinte véletlenül találtunk rá Fehér Tamásra és a megszámlálhatatlan ütőhangszerére, amelyek között még olyan eredeti kubai kongák is vannak, amiket az 1949-es Világifjúsági Találkozóra hoztak Magyarországra. Ő vitt el bennünket a latin irányba, korábban ilyen zenét nem játszottunk. Ez a stílus távolabb áll tőlem, mint a korábbi, de vonzott a dolog akusztikussága meg a fejlődés lehetősége, mert

ehhez az irányzathoz sokkal jobban meg kellett tanulnom bőgözni. Heti három – három és fél órát próbálunk, koncertek előtt ennél is többet, de alapvetően nem koncertzenészek vagyunk, hanem halk háttérzenét játszunk, ami mellett beszélgetni is lehet.

ÖHL: Hogy találtatok rá a spirituálékra, amit a koncerten is játszottatok?

CSL: Jó egy éve kaptuk a felkérést, hogy vegyünk részt az Ars Sacra fesztiválon, ezután kezdtünk spirituálékkal is foglalkozni, bár az érdemi munka ennél sokkal rövidebb ideig tartott, ugyanis néhány hónapig nem volt énekesünk.

ÖHL: A spirituáléból árad az öröm, ami a mi templomi zenékre nem mindig jellemző.

CSL: A Néri kórusal is énekelünk már spirituálét, de pártolnám, ha még több szerepelne a terveink között.

ÖHL: A koncerten nagyon jól megfértek egymás mellett a tradicionális spirituálék és a latin dzsessz-

sz tenderdek, amik kicsit szokatlanul csendültek fel a templom falai között.

CSL: Egy percig sem éreztem, hogy összeférhetetlenek lennének, nem érzem idegennek a mozgást, a táncot, ha az örömet akarom kifejezni. Nekem nagy örömet adott a Jóisten a zenével, kíváncsiságot, érdeklődést az új hangszerek iránt. Viszonylag későn kezdtem zenélni – klasszikus gitáron tanultam –, talán ennek is köszönhető, hogy nem hagytam abba, nem lett elegendő a hangszeremből, mint annyi más kortársamnak, akik már kamaszkorukban abbahagyták a muzsikálást. Így – bár nem vagyok különösebben tehetséges – a zene öröme végigkísérte az életemet. Emellett nagyon fontos számomra, hogy a zenekaraimban barátokat találjak, emberileg is jól ki kell jönnünk egymással ahhoz, hogy jól tudjunk együtt zenélni. A Tumbaóban úgy érzem, hogy ez nagyon jól működik, egymás és a zene szeretete egyszerre van jelen a próbáinkon és a koncertjeinken.

Vasárnapi vendégeink

Vasárnap délelőttöként a cserkészházban evangélikus istentiszteletet tart Csitári Boglárka lelkész. Őt kérdeztük arról, hogyan érzik magukat nálunk vendégségben.

ÖHL: Mióta élnek evangélikusok Pestszentimrén? A külső szemlélőnek (nekem) úgy tűnik, csak a legutóbbi időkben, az Ön idekerülése óta tűntek fel az evangélikusok is a közös rendezvényeken, korábban híriket sem lehetett hallani.

CSB: Pestszentimrén evangélikusok évtizedek óta élnek. Mindig volt lelkész, aki ellátta az itteni szolgálatokat, ami talán azért nem tűnt fel, mert leginkább az istentiszteletekre és a látogatásokra korlátozódott. Az istentiszteleteket eddig csak a Református Templomban tartottuk vasárnap reggel 8 órakor, bibliaórát egy idős házaspárnál.

Nagy változást és nagy lehetőséget hozott a gyülekezet életében, amikor tavaly megvásárlásra került a Nemes utca 62 szám alatt lévő ház. A cél az volt, hogy legyen itt egy helyben lakó lelkész, aki az imrei szolgálatokat ellátja és csak az itt lévő alkalmakra koncentrál. Tavaly október 31-én szentelték a házat és november elején költöztem be családommal, férjemmel és két kislányunkkal a Luther-házba. Azóta nagyon sok embert megismertünk,

igyekszünk minden olyan alkalmat megragadni, amivel bekapcsolódhatunk Pestszentimre életébe. Szeretünk itt élni, és a gyülekezet is megerősödni látszik. Természetesen tudjuk, hogy ez egy nagyon lassú folyamat, de nem adjuk fel, hogy minél több embert megszólítsunk és hirdessük Isten Igéjét.

ÖHL: Hogyan érzik magukat nálunk, a cserkészházban?

CSB: Nagyon hálás vagyok Gábor atyának, hogy nyitott volt erre az ötletemre, miszerint az evangélikus alkalmainkat a cserkészházban tartjuk. A Luther-ház alapvetően nem imaház, hanem parókia, tehát ott élek a családommal. Tavaly a nappalinkat használtuk arra, hogy különböző alkalmakat tartjunk. Ez nagyon nehéz volt, hiszen az alkalmak ideje alatt a gyermekeinket el kellett otthonról vinni. Ez egy 1 éves és egy 4 éves esetében nem olyan egyszerű és most már látom, nem is reális gondolat. Ezért kellett keresnem egy helyet, ahol alkalmaink megtarthatók. Korábról ismertem a cserkészházat és tökéletesen megfelelőnek tartom kis közösségünk számára.

Nagy öröm számunkra, hogy Társasjáték klubunkba katolikus testvéreink is bekapcsolódtak, várjuk szeretettel minden játszani szerető testvérünket a következő alkalmainkra is.

ÖHL: Átmenetileg rendezkedtek be, és tervezik, hogy bővítik a most felavatott kicsi imaházat, vagy hosszú távon láthatjuk vendégül az evangélikusokat?

Reményeink szerint jövő tavasszal valóban elkezdődik a saját imaházunk építése a Luther-ház melletti területen és remélem a reformáció 500. évfordulójára birtokba is vehetjük.

ÖHL: Jövőre fogunk megemlékezni a reformáció 500. évfordulójáról, mit fogunk mi ebből látni Pestszentimrén?

Országszerte nagyon sok programmal készül az Evangélikus Egyház a reformációra, amibe azt gondolom, hogy helyi szinten is be lehet kapcsolódni. Mi most egy alkalmat indítottunk Asztali beszélgetések címmel havonta egy szombati napon, szintén a cserkészházban. Azt gondolom az év előrehaladtával egyre több reformációhoz kapcsolódó programunk lesz. Azért imádkozunk, hogy felépüljön saját gyülekezeti házuk, melynek reformációkor való felszentelése igazán látványos és méltó ünnep lenne!

Társasjáték klub

Szeretném ajánlani minden családnak, mi magunk is családként jöttünk el a társasjáték klubba, és nagyon jó volt együtt játszani. Kipróbálhattunk számunkra teljesen ismeretlen játékokat